

נשא לא ידעין, ולא משגיחין, והיך מתגלגלין ק נשמתין, כאבנא כ בקוספיתא.
כד"א, צ ואת נפש אויביך יקלענה בתוך כף הקלע.
קה) ה השתא אית לגלאה, דהא כל נשמתין, מאילנא רברבא ש ותקיפא
ת דהוא נהר דנפיק מעדן נפקי. וכל רוחין, מאילנא אחרא זעירא נפקין. נשמה
מלעילא רוח א מלתתא, ומתחברן כחדא, ב כגוונא דדכר ונוקבא. וכד מתחברן
כחדא, כדין נהרין נהירו עלאה. ג ובחבורא דתרוייהו אקרי נר. ד נר י"י ד נשמת
אדם. מהו נ"ר. נשמה רוח. ה ועל חבורא דתרוייהו כחדא אקרי נר, ו דכתיב נר
י"י נשמת אדם.

קו) נשמה ז ורוח: דכר ונוקבא לאנהרא כחדא, ודא בלא דא, לא נהרין,
ולא אקרי נר, וכד מתחברן כחדא, אקרי כלא נר. וכדין אתעטף נשמה ברוח,
לקיימא תמן לעילא, בהיכלא טמירא, דכתיב ו כי רוח מלפני יעטוף. יתעטף
לא כתיב, אלא יעטוף. מ"ט. בגין דנשמות אני עשיתי, תמן ח לעילא בגנתא,
ט בהיכלא טמירא, אתעטף ואתלבש נשמה ברוח, כמה דאתחזי.
קז) וכיון דבההוא היכלא, לא הוי, ולא אשתמש אלא כ ברוח ונשמה,
ז נפש לא אתי ט לתמן, אלא מתלבש בההוא רוח נ תמן, וכד נחתא לגו ג"ע

חלופי גרסאות

ק ל"ג נשמתין. ר מוסיף והואיל ושרינן לגלאה השתא.
ש ותקיף. ת ל"ג דהוא; מההוא. א מתרא. ב ל"ג מן
כגוונא עד כדין. ג מוסיף ובחבורא חדא. ד ל"ג נשמת
אדם. ה על. ו ל"ג דכתיב. ז רוח. ח מוסיף בגנתא
דלעילא. ט ל"ג בהיכלא. י דכיון. כ רוח. ל ל"ג נפש.
מ מתמן. נ ל"ג תמן.

מסרת הזוהר

צ) (שמואל א כה) וירא עא צי"א. תק"ח צח ט"ג
של"ג. קיא ט"ב של"ח. ק) (משלי כ) ח"ב קיו. ח"ג כת.
קנו: ריח: ריט: רלא: רנו. ת"ז בהקדמה ה: יד:
ת"ע קל: קלח: קמ: ר) (ישעיה נז) ח"ג רנט:
ז"ח נו ט"ד ש"ז.

דרך אמת כ) בכף הקלע.

הסבא

התעטפה הנשמה ברוח, כדי לעמוד שם למעלה
בגן עדן העליון בהיכל הנסתר, שכתוב, כי
רוח מלפני יעטוף, יתעטף לא כתוב, אלא
יעטוף, שפירושו שעוטף אחרים. מה הטעם.
משום, שהנשמות אני עשיתי, ששם למעלה
בגן עדן העליון, בהיכל נסתר, מתעטפת
ומתלבשת הנשמה ברוח, כמו שראוי.

קז) וכיון דבההוא היכלא וכי: וכיון
שבהיכל הזה, לא יש, ולא השתמש, אלא בנשמה
ורוח, הנפש אינה באה שם, אלא הנשמה
מתלבשת שם ברוח ההוא. וכשירדת לגן עדן
התחתון היא מתלבשת ברוח אחר שאמרת
(לעיל אות פ"ט) ברוח ההוא היוצא משם, והיה
משם, דהיינו נשמות הגריס. ובכולם הנשמה
שורה בעולם הזה, ומתלבשת בהם. דהיינו חן
ברוח שלה והן בנשמות הגריס.

ההוא

הסולם

מתגלגלים נשמות כאבן בכף הקלע. כש"א, ואת
נפש אויביך יקלענה בתוך כף הקלע.

קה) השתא אית לגלאה וכי: עתה
יש לגלות. כי כל הנשמות יוצאות מעץ הגדול
והחזק שהוא נהר היוצא מעדן, דהיינו ז"א. וכל
הרוחות מעץ אחר קטן יוצאים, שהוא המלכות.
נשמה יוצאת מלמעלה, ורוח מלמטה, ומתחברים
יחד כעין דכר ונוקבא, וכשמתחברים יחד אז
מאירים אור עליון. ובחבור שניהם נקרא נר.
שהוא ר"ת נשמה רוח, שכתוב נר ה' נשמת
אדם. מהו נ"ר. נשמה רוח. ועל חבור שניהם
יחדיו נקרא נר, שכתוב עליהם, נר ה' נשמת
אדם.

קז) נשמה ורוח וכי: נשמה ורוח הם
דכר ונוקבא. להאיר יחדיו, וזה בלא זה אינם
מאירים, וכשמתחברים יחדיו נקרא הכל נר. ואז
(דפו"י צ"ט ע"ב)

• דלתתא, אתלכש בההוא רוחא אחרא דאמינא, ההוא דנפיק ע מתמן, והוה מתמן. ובכלהו שריא בהאי עלמא, ואתלכש פ בהו.

קח) ההוא רוח דנפיק מהאי עלמא, דלא ז אתרבי ולא אתפשט בהאי עלמא. אזלא בגלגולא, ולא אשכח ק נייחא, ר אתי בגלגולא בעלמא, כאבנא בקוספיתא, עד דישכח ס ההוא פרוקא דיפרוק ליה, ת ואייתי ליה בההוא מאנא ממש, א דהוה איהו אשתמש ביה, ודביק ביה תדיר רוחיה ונפשיה, והות בת זוגיה, רוחא ברוחא, וההוא פרוקא בני ליה כמלקדמין.

קט) וההוא רוחא דשבק ב ואתדבק ג בההוא מאנא, לא אתאביד. דהא לית מלה אפילו זעירא בעלמא, דלא הוי ליה אתר ד ודוכתא לאתטמרא ולא תכנשא ה תמן, ולא אתאביד לעלמין. ובג"כ, ההוא ו רוחא דשבק בההוא מאנא, תמן הוה, ז ודאי רדיף בתר ח עקרא ויסודא ט דיליה, דקא נפיק מיניה, ואייתי ליה, ובני ליה בדוכתיה, באתר י דההוא רוח בת זוגיה, דנפקת בהדיה, ואתבני תמן כמלקדמין. ודא איהו בריה חדתא השתא בעלמא, רוחא חדתא וגופא חדתא.

קי) ואי תימא, ויח דא הוא מה דהוה. הכי הוא אבל לא אתבני, אלא בגין כ ההוא רוחא אחרא דקא שבק בההוא מאנא, * הכא ז אית רזא ט דרוזין. בספרא דחנוך, בניינא דא דאתבני, לא אתבני, אלא ג בההוא רוחא ט אחרא דשבק תמן,

חלופי גרסאות

ס מוסיף דלתתא בהאי עלמא. ע ל"ג מן מתמן עד מהאי עלמא. פ ל"ג בהו. ז אתדכי. ק ניח. ר אפילו. ש ל"ג ההוא. ת ל"ג ואייתי ליה. א דאיהו ול"ג דהוה. ב וארכין. ג באשתו. ד דוכתא. ה ל"ג תמן. ו מאנא רוח דשבק בההוא תמן ול"ג הוא. ז ודא. ח מוסיף עקרא דיליה. ט ל"ג דיליה. י דהוה. כ דההוא. ל ל"ג אית. מ מוסיף דרוזין בההוא מאנא. נ ההוא. ט ל"ג אחרא.

הסבא

שאין לו מקום ומעמד להסתתר ולבא שמה, ואינו נאבד לעולם. ומשום זה, רוח ההוא שעזב בכלי ההוא, הוא שם, והוא ודאי רודף אחר השורש ויסוד שלו, שמשם יצא, דהיינו אחר הבעל המת בלי בניס, והוא מביא אותו ובונה אותו במקומו, דהיינו במקום רוח ההוא שהוא בת זוגו, שיצאה עמו, דהיינו באשתו, ונבנה שם כבתחילה. וזה הוא עתה בריה חדשה בעולם, רוח חדש וגוף חדש.

קי) ואי תימא רוח וכו': ואם תאמר, רוח הזה שהוא בבן הנולד, הוא מה שהיה, דהיינו האיש עצמו, ולא הרוח שעזב אצלה בביאה הראשונה, שהוא רק חלק ממנו. ומשיב, כך הוא, אבל לא נבנה בבן הנולד, אלא בכח רוח ההוא האחר שעזב בכלי ההוא, באשתו. כאן יש סוד הסודות, בספרו של חנוך. בנין זה שנבנה, בבן הנולד מן היבוס, לא נבנה אלא בכח רוח האחר שעזב שם בכלי ההוא, דהיינו באשתו

הסולם

קח) ההוא רוח דנפיק וכו': רוח ההוא היוצא מעולם הזה, שלא נתגדל ולא התפשט בעולם הזה, דהיינו שאין לו בניס, הולך בגלגול ואינו מוצא מנוחה, ובא בגלגול בעולם כאבן בכף הקלע, עד שימצא גואל ההוא שיגאל אותו, דהיינו יבס שמיבס את אשתו, ומביא אותו באותו הכלי ממש, שהוא היה משתמש בו והיה דבוק בו תמיד, רוחו ונפשו, והיתה בת זוגו רוח ברות, דהיינו באשתו. וגואל ההוא בונה אותו כבתחילה, דהיינו שמביאו בבן שנולד מן היבמה, שהיא אשתו, והיזר לחיי עולם הזה כבתחילה.

קט) וההוא רוחא דשבק וכו': ורוח ההוא שעזב אצלה בביאה הראשונה, כמיש להלן, שהבעל משאיר באשתו את רוחו בביאה הראשונה, ומתדבק בכלי ההוא, דהיינו באשתו, שאינו נעדר ממנה לעולם אפילו לאחר מיתתו, אינו נאבד. כי אין לך דבר בעולם אפילו קטן, (דפו"י דף צ"ט ע"ב *) דף ק' ע"א)

בהוא מאנא. וכד שארי לאתבנאה, דא משיך אבתריה דהוא רוח דאזיל
 ע ערטילאה, ומשיך ליה לגביה, ותמן תרי רוחות דאינון חד. לבתר, פ דא ז איהו
 רוח, ודא איהו נשמה, ותרואיהו חד.

קיא) אי ק זכה לאתדכאה כדקא יאות, תרואיהו אינון חד, לאתלבשא בהו
 נשמתא אחרא עלאה. כמה דאית לשאר בני עלמא, רוח, דזכאין בהו נשמתין,
 אינון דקדמן ואחידן בהו, ורוחא אחרא מלעילא. ונשמתא קדישא אתלבשא בהו.
 אוף הכי ט נמי, מדיליה ממש אית תרין רוחין, בגין לאתלבשא בהו נשמה עלאה.
 קיב) יהא לדין גופא אחרא, דקא אתבני השתא חדתא, ה ההוא גופא קדמאה
 דשבק, מה אתעביד מניה. או האי בריקנייא, א או האי בריקנייא. לפום סכלתנו
 דב"נ אשתמע, דהאי קדמאה דלא אשתלים בקדמיתא, אתאביד, הואיל ולא זכה.
 אי הכי, למגנא אשתדל בפקודי אורייתא, או אפילו בחד מנייהו. והא אנן ידעינן,
 דאפילו ריקנין שבישראל, כלהו מליין מצות ב כרמון. וגופא דא, אע"ג דלא
 אשתלים, ג לאתרבאה, ולמזכי ד ולמסגי בעלמא, פקודין אחרנין דאורייתא נטר,
 דלא אתאבידו מניה, וכי למגנא ה הו.

קיג) ו חברייא חברייא, פקיחו עינייכו, דהא אנא ידענא, דהכי אתון ז סברין
 וידעין, דכל אינון גופין, ציונין אינון בריקנייא, דלא אית לון קיומא לעלמין. לאו
 הכי, וחס לן לאסתכלא באלין מלין.

חלופי גרסאות

ע ערטיראה. פ חד. ז דאיהו וליג דא. ק ייתי; זכי. ר ורוא. ט ל"ג נמי. ת ל"ג ההוא. א ל"ג או האי בריקנייא.
 ב מוסיף כרמון דא. ג לאתדכאה. ד ל"ג ולמסגי. ה הוי. ו ל"ג חברייא. ז סלקן אדעתין.

הסבא

היבוס, גוף ההוא הראשון שעזב, מה נעשה
 ממנו. או זה לריק או זה לריק, לפי שכלו של
 האדם, משמע, שגוף הראשון הזה שלא נשלם
 תחילה, נאבד. משום שלא זכה. אם כן, בחנם
 עסק במצות התורה, ואפילו אם עסק רק באחת
 מהן, והרי אנו יודעים, שאפילו הריקים
 שבישראל מלאים כולם מצות כרמון, וגוף הזה,
 אע"פ שלא נשלם להתרבות ולזכות ולגדול
 בעולם, הרי מצות אחרות שבתורה שמר, ולא
 נאבדו ממנו, וכי לחנם היה.

קיג) חברייא חברייא פקיחו וכו':
 חברים חברים, פקחו עיניכם, שהרי יודע אני
 שאתם סבורים ויודעים שכל אלו הגופים
 מצוינים הם בציונים בחנם, שאין להם קיום
 לעולם. אינו כן. ותלילה לנו להסתכל בדברים
 כאלו.

פתח

הסולם

משאמר

באשתו בביאה הראשונה. וכשהתחיל להבנות,
 רוח זה, מושך אחריו את רוח ההוא שהלך ערום,
 בלי בנים, ומושך אותו אצלו. ונעשה שם ב'
 רוחות שהם אחד. לאח"כ נעשה זה רוח זה
 נשמה, ושניהם אחד.

קיא) אי זכה לאתדכאה וכו': אם זכה
 להטהר כראוי, נעשו שניהם אחד, שיתלבש
 בהם נשמה אחרת עליונה. כמו שיש לשאר
 בני העולם, רוח, שהנשמות זוכות בו אלו
 שמקדימות ואחזות בו, דהיינו נשמות הגרים,
 ועוד רוח אחר מלמעלה והנשמה הקדושה
 מתלבשת בהם בשניהם (כנ"ל אות ק"ז) אף כך,
 גם משלו ממש יש שני רוחות, דהיינו רוח עצמו
 ורוח שעזב באשתו בביאה ראשונה, כדי
 שיתלבש בהם הנשמה העליונה.

קיב) יהא לדין גופא וכו': שואל הרי
 יש לזה גוף אחר שנבנה עתה מחדש, על ידי
 (דפו"י דף ק' ע"א)

כה

משפטים

עט) אם אחרת יקח לו. הכא ב אית רזא דרזין, לחכימין ג אתמסרי, ואית לאודעא בקדמיתא מלה חדא. ד ת"ח, ביומא דשבתא בשעתא ה דאתקדש ו יומי, נפקי ז נשמתין מגו ח אילני דחיי, ומנשבן ט אינון נשמתין. קדישין לתתאי, ונייחין כ בהו כל יומא דשבתא. ולבתר דנפיק שבתא, ל סלקין כלהו מ נשמתין ומתעטרן בעטרין קדישין נ לעילא. ס אוף הכי, קב"ה אזמין לההוא בר נש, ודא הוא נשמתא אחרת, ואע"ג דדא זמינא ליה, ע נשמתא דהות ליה בקדמיתא, שארה דקדמיתא, כסותה וענתה לא יגרע, כמה דאתמר.

פ) בכה ההוא סבא כמלקדמין, ואמר איהו לנפשיה, סבא סבא, כמה יגעת לאדבקא מלין ה קדישין אלין, והשתא תימא לון ברגעא חדא. ז אי תימא דתיחס עלייהו על אינון מלין ולא תימא ק לון, הא כתיב ו אל תמנע טוב מבעליו בהיות לאל ידך לעשות.

פא) מאי אל תמנע טוב מבעליו. אלא, קב"ה וכ"י אינון הכא. דהא בכל אתר דמלין דאורייתא אמרין, קב"ה וכ"י אינון תמן, וצייתי לון. וכדין, ההוא אילנא דטוב ורע, בשעתא דאזלין מתמן, וצייתו אינון מלין, ההוא סטרא דטוב אתגבר, ואסתלק לעילא, וקב"ה וכ"י מתעטרן בההוא טוב, ואלין אינון בעליו דההוא טוב. פב) סבא סבא, את אמרת מלין אלין, ולא ידעת אי קב"ה הכא, ואי אלין

חלופי גרסאות

מסרת הזהר

ו) (שם ג) לך קנג צ"ג. ב איהו. ג אתמסרו. ד ל"ג ת"ח. ה דמקדשי ישראל יומא בבי כנישתא. ו יומא. ז ל"ג נשמתין. ח אילנא. ט ל"ג אינון. י לתתאי קדישין. כ ביה. ל ל"ג סלקין. מ מתעטרן ול"ג נשמתין. נ ל"ג לעילא; מוסיף לעילא וכד מתעטרן בההוא סבא אלין אינון בעליו דההוא טיבו ודאי. ס מוסיף ודא אוף. ע ל"ג נשמתא דהות ליה בקדמיתא. פ ל"ג קדישין. צ ל"ג אי. ק ל"ג לון.

הסבא

הסולם

מאמר

עט) אם אחרת יקח לו: מהו אחרת. כאן יש סודי סודות, ונמסרו לחכמים. ויש להודיע תחילה דבר אחד. בוא וראה, ביום השבת, בשעה שנתקדש היום, יוצאות נשמות מתוך עץ החיים, דהיינו ז"א, ואלו הנשמות נושבות לתחתונים, ונחים התחתונים בהן כל יום השבת. שהן סוד נשמה יתירה שצדיקים משיגים ביום השבת. ואחר שיוצא השבת, חוזרות ועולות כל הנשמות ומתעטרות בעטרות קדושות למעלה. אף כך, כאן, הקב"ה מזמין לאדם ההוא ביום השבת נשמה יתירה, וזו היא נשמה אחרת, שעליה אומר הכתוב ואם אחרת יקח לו. ואע"פ שנודמנה לו נשמה זו, הנשמה שהיה לו מתחילה שארה של הראשונה, וכסותה וענתה לא יגרע. שפירושו כמו שנתבאר. (לעיל באות ט"ח)

אולם, ואם תאמר לזכור: שיש עליהם על אלו הדברים ולא תאמר אותם, הרי כתוב, אל תמנע טוב מבעליו בהיות לאל ידך לעשות. פא) מאי אל תמנע טוב מבעליו: מהו הפירוש של אל תמנע טוב מבעליו. ואומר, אלא הקב"ה וכנסת ישראל, שהיא המלכות, הם כאן. כי בכל מקום שנאמרים דברי תורה, הקב"ה וכנסת ישראל הם שם, ומקשיבים להם. ואז, עץ ההוא של טוב ורע, שהוא המלכות, בשעה שהקב"ה וכנסת ישראל הולכים משם, ומקשיבים דברי תורה אלו, צד ההוא של הטוב מתגבר ומתעלה למעלה, והקב"ה וכנסת ישראל מתעטרים בטוב ההוא, ואלו הם בעליו של טוב ההוא. וע"כ על הקב"ה וכנסת ישראל נאמר אל תמנע טוב מבעליו.

פב) סבא סבא, את זכור: שוב אמר לעצמו, זקן זקן, אתה אמרת דברים אלו, ולא ידעת אם הקב"ה כאן, ואם אלו העומדים כאן הם

פ) בכה ההוא סבא זכור: בכה זקן ההוא כבתחילה, ואמר הוא לעצמו, זקן זקן, כמה יגעת להשיג דברים הקדושים האלו, ועתה תאמר (דפו"י דף צ"ח ע"א)

דקיימי הכא זכאין למלין אלין. לא תדחל סבא, דהא הוית בכמה קרבין דגברין תקיפין, ולא דחילת, והשתא אנת דחיל, אימא מילך, דהא ודאי הכא איהו קב"ה וכ"י, וזכאין ש אינון אלין דהכא. ואי לאו ת הכי, לא אערענא בהו, ולא שרינא א באלין מלין. אימא ב מלולך סבא, אימא בלא דחילו.

(פג) פתח ואמר, זי יי אלהי גדלת מאד הוד והדר לבשת. יי אלהי: דא שירותא דמהימנותא, סליקו דמחשבה, ג ועלמא דאתי, ד רוא חדא בלא פרודא. גדלת: דא שירותא, יומא קדמאה, ה ואינון יומין עתיקין, סטרא דימינא. מאד: ו דא הוא סטרא דשמאלא.

(פד) הוד והדר לבשת: אלין תרין בדי ערבות. עד הכא, כיון דמטא לגו אילנא דחיי, ז אתטמר, ולא אסתלק ה למהוי במנינא, בגין ההוא מאד. מאי מאד. שמאלא, ט דכל ענפין דלתתא ובכללא ענפא מרירא חדא. ועל דא אתטמר ההוא אילנא דחיי, ולא בעא למהוי במנינא דא, עד דאהדר כמלקדמין, ושבח בגוונא אחרא.

(פה) ואמר, עטה אור כשלמא דא שירותא * . דיומא קדמאה. נוטה שמים, הכא כ אתכליל שמאלא, ולא אמר מאד, אתכליל שמאלא בימינא, למהוי נהיר בכללא דשמים. ח המקרה במים עליותיו, הכא נפיק בחדוה ההוא אילנא ג דחיי,

חלופי גרסאות

מסרת הזהר

(י) (תהלים קד) וירא ח צ"ג. ח) (תהלים קד) ב"א רצג צ"א. ר דודאי ולי"ג דהא. ש ל"ג אינון. ת ל"ג הכי. א אלין. ב מילך. ג דעלמא. ד חדא רוא. ה מאינון; דאינון. ו בהווא; מהווא. ז אטמר; אתטמרו ולא אסתלקו. ח מוסיף ולא בעא למהוי. ט בכל. י מוסיף דאור דיומא. כ אכליל. ל ל"ג דחיי.

הסבא

הסולם

מאמר

(פד) הוד והדר לבשת: אלו הם ב' בדי ערבות, שהם נצח והוד. עד כאן אמר, כיון שהגיע לעץ החיים, שהוא תפארת, נחבא, ולא עלה להיות במנין, משום מאד הזה. מהו מאד. הוא שמאל, שכל הענפים שלמטה שבכללים ענף מר אחד, שהוא סמאל, נכללים בשנואל. וע"כ נחבא עץ החיים ההוא, ולא רצה להיות במנין הזה עד שחזר כבתחילה, ושבח באפן אחר.

(פה) ואמר, עוטה אור כשלמה: זהו התחלה של יום הראשון, דהיינו ספירה ראשונה שהוא חסד. נוטה שמים, הוא תפארת הנקרא שמים, וכאן נכלל צד השמאל שהוא גבורה, ואינו אומר מאד. כי נכלל השמאל בימין שיהיה מאיר בכלל השמים שהוא תפארת המקרה במים עליותיו, כאן יצא בחדוה עץ החיים ההוא, שהוא נהר היוצא מעדן, דהיינו ת"ת, ונשרשו בו במימיו אלו שני בדי ערבות, שהם

הם כדאים לדברים האלו. אל תירא זקן, כי היית בכמה מלחמות עם אנשים גבורים ולא יראת. ועתה אתה מתירא. אמור דבריך, כי ודאי כאן הם הקב"ה וכנסת ישראל, וצדיקים הם אלו שבכאן. ואם לא היה כן, לא פגשתי אותם, ולא התחלתי בדברים האלו. אמור דבריך זקן. אמור בלי פחד.

(פג) פתח ואמר ה' וכי: פתח ואמר, ה' אלקי גדלת מאד הוד והדר לבשת. ה' אלקי, הו: תחילת האמונה, עלית המחשבה, שהוא חכמה, ועולם הבא שהוא בינה, והם בסוד אחד, בלא פרוד. כי או"א שהם חו"ב, הם תרין רעין דלא מתפרשין לעלמין. גדלת, זהו התחלה, לז"ס תחתונות, יום הראשון, שהוא ספירה ראשונה חסד, והם ימים עתיקים, דהיינו שהיא מקרלת מספירות דעתיק. והיא צד ימין. מאד זה הוא צד שמאל, דהיינו גבורה. (דפו"י דף צ"ח ע"א *) (דף צ"ח ע"ב)

מ נהר דנפיק מעדן, ואשתרשו ביה במימיו אינון תרי בדי ערבות, דאינון גדלין
 נ במימיו, הה"ד המקרה במים עליותיו. מאן עליותיו. אלין בדי ערבות.
 פו) ודא הוא ס דכתיב, ועל יובל ישלח שרשיו. ודא הוא רזא דכתיב
 י) נהר פלגיו ישמחו עיר אלהים. מאן פלגיו. אלין אינון פ שרשיו. והכי אקרון,
 פ עליותיו, שרשיו, פלגיו, כלהו אשתרשו באינון מיין דההוא נהר.
 פז) ה שם עבים רכובו. ז דא מיכאל וגבריאל, אלין ק הם עבים. המהלך
 על כנפי רוח, למיהב אסוותא לעלמא, ודא איהו רפאל. מכאן ולהלאה עושה
 מלאכיו ר רוחות וגו'. סבא סבא, אי כל הני ידעת, אימא ולא תדחל, אימא מילך
 וינהרון מלין דפומך. חדו חברייא, והוו צייתין כחדוה למלוי קדישין. אמר אי
 סבא ו אי סבא, במה עיילת גרמך, עאלת בימא רבא, אית לך לשטטא ולנפקא
 מתמן.

פח) אם אחרת יקח לו, כמה גלגולין עתיקין הכא, דלא ת אתגלון עד
 האינדנא, וכלהו קשוט כדקא יאות, דלית לאסטאה מארח קשוט, אפילו כמלא
 נימא. א בקדמיתא אית לאתערא, נשמתינ ב דגירין כלהו, פרחן מגו גנתא דעדן
 בארח סתים, ג כד מסתלקן מהאי עלמא, נשמתהון דקא ד רווחא מגו גנתא דעדן,
 לאן אתר ה תייבין.

פט) אלא תנינן, מאן דנטיל ואחיד בנכסי גירין בקדמיתא, זכי בהו. ז אוף

חלופי גרסאות

מסרת הוהר

מ ואשתרשו ביה אינון תרי בדי ערבות דאינון גדלין
 במימיו דההוא נהר דנפיק מעדן ודא הוא המקרה.
 נ במיא. ס ל"ג דכתיב. ע ל"ג שרשיו. פ מוסיף עליותיו
 כלומר. צ ל"ג דא. ק ל"ג הם. ר מוסיף רוחות דא
 אוריאל משרתיו אש לוהט דא גוריאל. ש ל"ג אי. ת יתגלון; אתגלו. א השתא. ב ל"ג דגירין. ג ל"ג
 כד. ד רווחו. ה תבין. ו ל"ג אלא. ז ל"ג אוף הכי.

הסבא

הסולם

מאמר

מקשיבים בשמחה לדבריו הקדושים. אמר
 לעצמו הסבא, אי זקן אי זקן, במה הכנסת עצמך
 באת בים הגדול יש לך לשוט ולצאת משם.

פח) אם אחרת יקח לו: כמה גלגולים
 ישנים כאן שלא נגלו עד עתה, וכולם אמת
 כראוי כי אין לנטות מדרך אמת אפילו כמלא
 חוט השערה. בתחילה יש להעיר, נשמות הגרים
 כולם, פורחות מגן העדן בדרך סתום ומתלבשות
 בגרים. ושואל כשמסתלקים מעולם הזה,
 הנשמות שהרויחו הג' יים מגן עדן לאיזה מקום
 הן חוזרות. כלומר, מי מעלה אותן בחזרה
 למקום שיצאו משם, דהיינו לגן עדן.

פט) אלא תנינן מאן וכר: אלא למדנה
 מי שלוקח ואוחז מתחילה בנכסי הגר, שאין לו
 יורשים, זוכה בהם. אף כאן, כל אלו נשמות
 הקדושות

שהם נצח והוד, שהם גדלים במימיו, ז"ש,
 המקרה במים עליותיו. מי הוא עליותיו. אלו
 הם בדי ערבות. נו"ה.

פו) ודא הוא דכתיב וכר: ז"ש ועל
 יובל ישלח שרשיו. וזהו סוד, שכתוב, נהר
 פלגיו ישמחו עיר האלקים. מי הם פלגיו, אלו
 הם שרשיו, דהיינו נצח והוד, וכך נקראים,
 עליותיו שרשיו פלגיו, כולם נשרשו במים
 האלו של ההוא נהר, שהוא ת"ת.

פז) השם עבים רכובו: זהו מיכאל
 וגבריאל, אלו הם עבים. המהלך על כנפי
 רוח, לתת רפואה לעולם. וזהו רפאל. מכאן
 ולהלאה, עושה מלאכיו רוחות וגו'. זקן זקן, אם
 כל אלו ידעת, אמור ולא תפחד, אמור דברייך
 זיאירו דברי פיך. שמחו החברים, והיו
 (דפו"י דף צ"ח ע"ב)

הכי כל אינון נשמתין ם קדישין עלאין, דקא זמין לון קב"ה ם לתתא כדקאמרן, כלהו נפקין לזמנין ידיען. ם בגין לאשתעשעא ם בג"ע, ופגען באינון נשמתין דגירין, מאן דאחיד בהו מאלין ם נשמתין, אחיד בהו וזכי בהו, ומתלבשן בהו, וסלקין. וכלהו קיימי בהאי לבושא ונחתו גו גנתא בלבושא דא. בגין דבגנתא דעדן, לא קיימאן תמן, אלא בלבושא, כל אינון דקיימי תמן.

צ) אי תימא, דבגין האי לבושא, גרען אינון נשמתין מכל ענוגא דהוה לון בקדמיתא. ם הא כתיב, אם אחרת יקח לו שארה כסותה ועונתה לא יגרע. בגנתא קיימי בלבושי דא, דקדמן לאחדא בהו וזכי בהו, ם וכד סלקין לעילא, מתפשטן ם מניה, דהא תמן לא קיימן בלבושא.

צא) בכה ם ההוא סבא כמלקדמין, ואמר לנפשיה, סבא סבא, בודאי אית לך למבכי, בודאי אית לך לאושדא דמעין, על כל מלה ומלה, ם אבל גלי קמי קב"ה ושכינתיה קדישא, דאנא ברעו דלבא, ובפולחנא דלהון קאמינא, בגין דאינון בעליו דכל מלה, ם ומתעטרן בהו.

צב) ם כל אינון נשמתין קדישין, כד נחתי להאי עלמא, בגין למשרי ם כל חד על דוכתייהו, דאתחזון בהו, לבני נשא. כלהו נחתי ם מתלבשן באינון נשמתין

חלופי גרסאות

ח ל"ג קדישין. ט ל"ג לתתא; בג"ע דלתתא. י מוסיף וסלקין בגין. כ מוסיף בג"ע דלעילא. ל מוסיף נשמתין דסלקין. ם ל"ג הא. נ ל"ג וכד סלקין. ס ל"ג מניה. ע ל"ג ההוא סבא. פ דהא. צ ואתעטרן. ק דכל. ר ל"ג כל חד. ש ומתלבשן.

הסבא

יש לך לבכות בודאי יש לך לשפוך דמעוה על כל מלה ומלה. אבל גלוי לפני הקב"ה ושכינתו הקדושה, שאני בחפץ לב ובעבודתם אני אומר, משום שהם בעליו של כל מלה, והם מתעטרים בהן.

צב) כל אינון נשמתין וכו': כל אלו הנשמות הקדושות כשירדות לעולם הזה, כדי שכל אחת תשרה על מקומה הראוי להם, בבני אדם. כולן יורדות מתלבשות באלו נשמות הגרים שאמרנו, וכך נכנסות בזרע הקדוש ובמלבוש הזה עומדות להשתעבד מהם בעולם הזה, במצוות ובמעשים טובים, וכשנשתאבו המלבושים מדברי עולם הזה, דהיינו המצוות, אלו נשמות הקדושות נזונות מן הריח שמריהות מן לבושיהן האלו.

פירוש. שהמלבושים מנשמות הגרים נעשו אמצעים בין הנשמות ובין הגוף, והמצוות שאדם עושה מגיעים למלבושים, והנשמות מקבלים מזונות מריח שמריחים מן המלבושים וז"ש ובמלבושא דא קיימי לאשתעבדא מנייהו. שהנשמות עצמן גבוהות ואינן משתעבדות

מאמר

הקדושות העליונות, שהקב"ה הזמין אותם לבא למטה, כמו שאמרנו, כולן יוצאות בזמנים ידועים, דהיינו בשבת ויו"ט ור"ח, להשתעשע בגן עדן ופוגשות באלו נשמות הגרים, מי מאלו הנשמות שאוחזות בהן, זוכית בהן, ומתלבשות בהן ועולות. וכולן עומדות בלבוש הזה, וירדות לגן העדן בלבוש הזה, משום שבגן העדן אינם עומדים שם אלא בלבוש, כל אלו הנמצאים שם. ונמצא, שאותן הנשמות מעלים את נשמות הגרים בחזרה לגן העדן.

צ) אי תימא דבגין וכו': אם תאמר, שבשביל לבוש ההוא, של נשמות הגרים, גורעים לנשמות האלו מכל הענג שהיה להם מתחילה, על זה כתוב, אם אחרת יקח לו שארה כסותה ועונתה לא יגרע. בגן העדן עומדות בלבוש הזה, שקדמו לאחוז בהם וזכו בהם, דהיינו הלבוש מנשמות הגרים, וכשעולים למעלה, מתפשטות ממנו, כי שם למעלה, אין עומדים בלבוש.

צא) בכה ההוא סבא וכו': בכה זקן ההוא כבתחילה, ואמר לעצמו, זקן זקן, בודאי (דפו"י דף צ"ח ע"ב)

דקא אמרן, ה והכי עאלין בזרעא קדישא. ובמלבושא דא, קיימי א לאשתעבדא מנייהו בהאי עלמא. וכד אשתאבן אינון מלבושין ב ממלין דהאי עלמא, אינון נשמתין קדישין, ג אתזנן מריחא דקא אריחא, מגו לבושיהון אלין.

צג) קב"ה כל מלין סתימין דאיהו עביד, עאל לון באורייתא קדישא, וכלא אשתכח ד באורייתא, וההיא מלה סתימא גלי לה אורייתא, ומיד אתלבשא בלבושא אחרא, ואתטמר תמן, ולא ה אתגלי. וחכימין דאינון מליין עיינין, אע"ג דההיא מלה אסתים, ובלבושה, חמאן לה מגו לבושה, ובשעתא דאתגלי ההיא מלה עד לא תיעול ז בלבושא, ח רמאן בה פקיתו דעינא, ט ואע"ג דמיד אסתים, לא אתאביד מעינייהו.

צד) ככמה דוכתין אזהר קודשא בריך הוא על גיורא, י דזרעא קדישא, יזדהרון ביה, ולבתר נפיק מלה סתימא מנרתקה. * וכיון דאתגלי אהדר לנרתקה מיד, ואתלבש תמן.

צה) כיון דאזהר על גיורא בכל אינון דוכתין, נפק ה מלה מנרתקה, ואתגלי, ואמר ו) ואתם ידעתם את נפש הגר. מיד עאלת לנרתקה, ואהדרת בלבושה ואתטמרת, דכתיב כי גרים הייתם בארץ מצרים, דחשיב קרא, דבגין דאתלבש מיד, ט לא ו הוה מאן דאשגח בה. בהאי נפש הגר, ידעת נשמתא קדישא במלין דהאי עלמא, פ ואתהניאת מנייהו.

חלופי גרסאות

מסרת הוהר

ת והגי. א לאשתאבא. ב דלבושין. ג אתהנון; אתזנן. ד תמן; מוסיף תמן באורייתא. ה גלי. ו מוסיף בלבושה תמן. ז בלבושה; בלבושיה. ח חמאן. ט ל"ג ואע"ג. י מינייהו. כ ובכמה. ל מוסיף בגין דזרעא. מ מוסיף מלה סתימא. נ ל"ג ואתגלי. ס דלא; ובגין דלא. ע הות. פ ואשתאבת.

הסבא

הסולם

מאמר

דהיינו ישראל, יהיו נוהרים בו, ושלאחר זה יצא דבר הסתום מנרתיקה, דהיינו מן הכיסוי שלו, ולאחר שנגלה חזר מיד לנרתיקה ומתלבש שם.

משתעבדות ממעשה הגוף, אלא המלבושים שלהן משתעבדות במעשה המצות. וכד אשתאבן אינון מלבושין וכו': מקבלות הנשמות מריח המלבושים.

צה) כיון דאזהר וכו': כיון שהזהיר על הגר בכל אלו המקומות, יצא הדבר מנרתקה, ונתגלה ואמר, כי אתם ידעתם את נפש הגר, דהיינו מתוך שהנשמות מלובשות בו כנ"ל, ומיד נכנסת לנרתקה וחזרת ללבושה ומסתתרת שכתוב, כי גרים הייתם בארץ מצרים. שהוא טעם צדדי, והכתוב חושב שמשום שנתלבש מיד לא היה מי שישגיח בה. בנפש הגר הזו, יודעת הנשמה בדברי עולם הזה, ונהנית מהם. להיותה אמצעי בין הנשמה ובין הגוף כנ"ל. וע"כ אומר ואתם ידעתם וגו'.

צג) קב"ה, כל מלין סתימין וכו': הקב"ה, כל דברים הסתומים שעושה, הכניסם בתורה הקדושה, והכל נמצא בתורה. ודבר סתום הוא מגלה אותו התורה, ומיד מתלבשת בלבוש אחר ומסתתרת שם, ואינה מתגלית. והחכמים שהם מלאים עינים, אע"פ שהדבר הוא נסתתר בלבוש שלו, הם רואים אותו מתוך הלבוש, ובשעה שנתגלה דבר ההוא, מטרם שנכנס בחזרה ללבוש, מטילים בו פקחת עינים, ואע"פ שנעלם מיד, אינו נאבד עוד מעיניהם.

צד) בכמה דוכתין אזהר וכו': בכמה מקומות הוזהר הקב"ה על הגר, שזרע הקדוש, (דפו"י דף צ"ח ע"ב *) דף צ"ט ע"א)

רחא זיבן עיני היבס (ה) דכיון שמה אחיו השאיר הרוח שם דע"י ספה דאחיו שאה קרוב אליו קודם שיבא בה הרוח דאח [ג"א דאחא] הוא (הנה) היבס הוה מקדים גשמתו הראשון ומחברו ברזאו וזא זה בנ' הכטה א' הרוח דשביק בגווה כנ"ל ועוד ספת אחיו ועוד כוונת היבס שמיני להביא גשמת אחיו כראשון המת שם וז"ל אט יסיס אליו לבו היבס ומכין לבו רוח אל מת דגווה וגם גשמתו אליו יאסוף פי' כי הוא מקבן ומאסף גשמה עם רוח שסיו שם וז"ל רוחו וגשמתו אליו יאסוף :

רחא זיבן עיני היבס (ה) דכיון שמה אחיו השאיר הרוח שם דע"י ספה דאחיו שאה קרוב אליו קודם שיבא בה הרוח דאח [ג"א דאחא] הוא (הנה) היבס הוה מקדים גשמתו הראשון ומחברו ברזאו וזא זה בנ' הכטה א' הרוח דשביק בגווה כנ"ל ועוד ספת אחיו ועוד כוונת היבס שמיני להביא גשמת אחיו כראשון המת שם וז"ל אט יסיס אליו לבו היבס ומכין לבו רוח אל מת דגווה וגם גשמתו אליו יאסוף פי' כי הוא מקבן ומאסף גשמה עם רוח שסיו שם וז"ל רוחו וגשמתו אליו יאסוף :

פרק ז' מת

ונבאר פתח מה סיה עיני מיהת המלכים הנה נתבאר בפרק הקודם כי יש שינוי בג' נקודות הראשונות שהם בח' א"א וא"א שטלס ילא כל אחד מהם כלול מ' וגם שילא כל א' מחוברות כל ס' שבהם כלולות זו בזו דרך קצין משא"כ בור' כזכר היבס ולכן לא היה הפנס וההצורה שיה בהם וההפרש הוא כי להיות נקודות של א"א יופר מתוקנים וגם ססיו כלולים כל א' מ' לכן היה בהם ב' שינויים הא' הוא שהכלים שירדו מן א"א לא ירדו רק מבח' כלים אחוריים דא"א שלהם בלבד אבל הכלים דבח' פנים לא נשברו משא"כ בור' עגל בח' הכלים דפנים ואחוריים נשברו ונשברו. עוד היה שינוי ב' כי הכלים דא"א לא נשברו שצורה נשברה הנקרא מיהת רק ירדה לבד למטה ממקומה אבל נשארו טומדיים בעולם אצילות עלתו במקום שהיה מחד ליהום מקום נוקבא דא"א לכן לא נזכר בהם בח' מיהת רק ב' מלכים האחוריים שבהם נאמר ומה כי ירדו למטה מעולמן ונפלו לשולם הכריאה כנ"ל באורך ונפלו משם פוך הקליפות ונחשטלו שם בתוכם ושם לקמן נחבאר באורך השינוי שהוא בג"ר עלמין כי גם בהם היה חילוק וע"ש. אמנם כדאן נחבאר מא"א ולמטה מה עינים (ב) ומחלה סכל נקדים לך הקדמה א' והוא כי בכל בח' ע"ש זכר ונקבה יש ד' בח' וזה סדרן לפי מעלתן משם מלמטה למעלה האלה היא מדרגת אב"א פי' שיהיו ז'ין אחוריים דבוקים זה לזה והפוכים אחר עד אחר. למעלה מה מדרגת ב' והוא שיהיו אחר בפנים שיהפך חבר אחוריו נגד פני הנקבה ואז יש מעלה בזה שמקבלת הנקבה מהכר דרך הפנים אבל עדיין הוינה מקבלת רק אור של אחוריים מהכר והוינה יסלה לקבל אור הפנים שלו. למעלה מה מדרגת ג' המשולה ממנו והוא פנים כחומר שפני הכר מצויים בחומרי הנקבה ובה יש מעלה יסירה שמקבלת הנקבה אור הפנים משם אלא שלכיות אור גדול אינה מקבלת אלא דרך אחר שלה ואז שם מהטבה האור וכאשר יתעבה ויכל אח"כ האור לילך דרך אחר ולהגיע עד הפנים שלה ואז יוכל לקבלו וז"ל הפסוק חכם בחומר ישבחה (ג) כי כאשר החכמה שהוא זכר ישנה בפניו אל אחורי הנקבה שהוא ביה ישבחה יופר משם שהיה (גשמה) בהיות להיפך אחורי הזכר בפני הנקבה. מדרגת ד' למעלה מטלס הוא פני"פ פי' שמיין זכר ונקבה שונים פריסם זה לזה ומדרגת ז' היא הכלים השלימות. ודע כי בא"א היו בהם ג' מדרגות הזכר שהם אב"א ופנים בחומר (ד) ופני"פ והזכר מהם מדרגת ב' שהיא אחר בפנים אבל בור' היא ארכמתן טלס. וסרס שנבאר תלוקות אלו נבאר בקיור עיני הדיקון מה פנייט הנה נתבאר כי לא היה השצירה אלא בכלים שלא יוכלו לקבל האור שלהם נמלא שכאשר בא הדיקון פיקרו היה לבח' כלים אבל בעיני האורות והפלטות שלהם לא נחמדש דבר בהם ממחמת העיבורים ויניקות רק עיני אחד והוא שנתחלה בהיות הכלים בח' נקודות קטנות בלתי פרטוף לא היו האורות מויליין תלוקתם לטעם ולא היו יטלים

הנהרות וביאורים (ה) שייך נבואה קודם יבום ותולד והזכר כעליונים היבס הקדמות ג' ד"ר פ"ג: (ב) פי' ז'ין עיני נמטה מא"א: (ג) תוספת ג"י מאחוריים דבינה כפ"י: (ד) שייך שער כללים פ"ג ומפורסם ככסה מקומות דא"א לא מתפרשין למינין סכ"ה פ"ה וז"ל קטן ט"ז דהו סיה כשין עדיין כבוד הקדמות בלתי חיקון שייך ככבו"ש ע"ג ח"ב פ"א: (ו) שייך כשבר כקדמות זרועה ח"ק ונכרע עלום נבדקתה ד' דגם א"א ח"ה קטנה פ"ז כשבר מה שנתפלה ממנו ח"כ כשבר זה גם הם זמרים שגבר יקבא שושן ומשלים יום יד"ן ויבן. שם ששון:

144 היכל והיכל נוקבא דרא שער ו' שער ט"ל שער מן ומיד דרוש ז'ח

הו"ג כוונתו להראות שה' שער מן ומיד דרוש ז'ח הוא שער מן ומיד דרוש ז'ח. והנה נבאר היטב ענין זה ושמו של כלל זה בדרך שאותן ראשונים כוונתו נקרא רוחא דשדי בגווא. בכוונת קדמאה והם נפש המלכות והוא שם ב"ן דהס"ף והם כלי והכוח המעלה מ"ג אבל המ"ג בעלמו הם אלט בגבורות המדעים שמהם עולמן בחבור חסדים (ד) הכתובים המדעים מהם נעשה הולך עולמו :

דרוש ח

ונבאר עתה (מה) ענין הכוח רוחא דשדי בגווא ומה הוא משמש אל מ"ן המדע (ס) כי בארשט שהוא כדפסין שאור אל העיסה. דע שהכמה עולה שהוא אולר הטור מחוץ הוא הם המ"ג המדעים שמהם נבנו המדעים שבה ואף שיהיו משפיעין יחד ונעשים נשמה אחד אמנם אין לך נשמה שאינה לריכה להחלש וכמ"ס הסבא דמשפטים ע"פ כבודו בה וע"פ שארשט כשמה ושמה (ו). והנה ב' פסוקים י"ג לנשמה האלה בעשית מחבור דמ"ג המדעים כפי ח' נמשך לה מן האב וכפי ב' נמשך לה מן האם והענין שהחסדים בלחמן מן הכר משלבים מחלה עם החסדים הראשונים שיש בזכר דוגמת שהוא רוחא דשדיק בגווא בטוקבא שם ה"ג הראשונים. ח"ס בנבא דמשפטים שלבוש של הגשמה נקרא אלוה שהוא סוד החסדים הנקרא ח"ל וכו' ג"כ משאר ח"ל אור ח' דמשפטים בראשית סיד טיפה בו האדם מסוף העולם ועד סופו וגו' למדיק לע"ל פי הענין שאינו יולא אלא מ"ג לבוש כ"ל וכע"ז בגבורות המדעים של הטוקבא קודם שהעלו בנ"ג מ"ג לקבל ספם דטורא הם מהלכשים מחלה פוך בגבורות הראשונים שמה שהוא רוחא דשדיק בגווא וע"ז י"ג בנבא כח לפלות והבן זה מאד כי ז"ס מ"ס שזה הרוחא מעלה מ"ג ולא תהמה לושר ששרי זה כרוח הוא גדול מכל אלו המדעים ואף יבשה לבוש אליהם כי אדרבה הוא בנבא' נבא המנייה על צדיה בסוד יפרש כנפשו וגו' כמ"ס ע"פ יומם יוה"ו חסוד שכל האורות משלבים בחדר ראשון לשומרן מן החסדים כי הוא בגווא ואין החסדים יכולין ליגע בו וז"ל המדעים עולם חסד יבנה. ואח"כ יאל אולר צדק ח' שלם מחו"ג המדעים ויולא מלבוש ג"כ במלכות ח' בעשמה מב' ר"ס"ס שהוא בלבוש החסדים הראשונים ד"ל ובלבוש הגבורות הראשונים דטוקבא. והמכח וד"ל ש"ח וז"ל המדעים אינם לוקחין כל הכוח רוחא דחסדים דגווי"ה וכל הכוח רוחא דגבורות דב"ן דאטיל בטוקבא אמנם בכל זוג חווג אין לך ולר בשלם שאיט לוקח משפס מחו"ר רוח כ"ל נמצא שהבן הראשון הוא בנ"ג מ"ן המדעים עולמן הוא לוקח פשו משפס מהכוח רוחא דביה וכדי לפסות לבוש כ"ל ואחריו בא בן הב' שהוא החו"ג אחרים מדעים ג"כ וגם הוא לוקח מהכוח רוחא דקדמאה דבו ובה לנורך מלבוש כ"ל וכע"ז ע"פ שטלוס כל הכניס שילדת האשה וכאשר נשלה ונגמר הכוח רוחא ואין בה עוד ליטן כי לא נשאר בה רק חיות של האשה עולה שהוא נפש אליה כ"ל אז אינה יולדת עוד (מ) [ח] ואם הינה יולדת הינה מהם בלדתה בסוד ריה בלאת נפשה כי מהה כי צמיח לקח איטו החלק עולמו הנשאר בלאת שהוא הנפש שלה ממנה ובלדתה איטו ילאה נפשה ממנה ואז מהם והבן זה. דע שמה הרוח דקדמאה נמשך

הו"ג ע"כ אינה לוקחת מה"ג עולמן רק הארתן שוברת דרך החסדים ד"ל ששרי ה"ג ירדו אחר כלום החסדים ועמדו ביסוד ד"ל ומשם עברה הארתן אל הטוקבא אך בגבורות עולמן ח"ל שהקבלה אם לא מ"ג זוג ממש בביאה ראשונה דבעל עמה ואז הם יולדין לנמרי מן יסוד קלו ויטיבין ביסוד שלה ואלו נשארין בה חסיד שם והם חיותה והם נקרא נפש המלכות ולפי שפלתמה שלה לא נעשה רק מהארה שלהם בלבד לכן עדיין לא הינה ראיה לילד כי אין האשה ראיה לילד אלא"כ חיה עלימה שאם היא חסרה אינה יולדת. ואמנם כל השלימות אינו אלא עד שיהיה בה כל ה"ג אלו שהם שם ב"ן כ"ל כי זה ממש נפש של הטוקבא כנודע כי שם ב"ן הוא בטוקבא דאילנות וכן הוא בשלם עשייה הנקרא נפש של ב"ן לכן מ"ג שם זה נולד נפש של האדם מחלה חכו הכא לאדם בעת לאמו ממעי אמו ששם זה הוא פנימית ורחמינית עולם הטוקבא ואין ע"ז של הטוקבא הפנימית ניתן בה עד ביאה ראשונה דבעל עמה ואז ניתן בה הנפש הו וע"כ נשאר נפשה הזאת ביסוד שלה ושם ב"ן הזה הוא המעלה אח"כ כל המ"ן דשאר חווגים דמאז ואילן. וזה טעם שאין האשה מהעברת מביאה ראשונה כי ביאה ראשונה עושה לויסה כלי לקבל סכח הארע ואחר שקבלה הכלי שהוא בביאה ראשונה אז משם ואילן סתפבר וקבלה ספם הארע בכוונת אחרים ושם ב"ן הזה שהוא הנפש שלה שם ה"ג עולמן כ"ל הם נשארים חסיד שם ביסוד שלה לשרש דמיון השאור אל העיסה חכו ענין רוחא דשדיק בה בעלה בביאה קדמאה. והנה כאשר רואין וז"ל להודווג יחד מאז ואילן הנה נודע שאין שום זוג בעולם לז"ל אם לא שיקדים להם בתחלה זוג אר"ל וטעם הדבר שאלו ב' עשרין כ"ל שלקחו ז"ל לנורך עולמן וגופם אבל למדע מחדש בניס אחרים אינן יכולים אם לא שיקחו התוספת הכוח מאביהם שלמעלה מאר"ל וגם אר"ל לוקחין מזהושר למעלה עד המאיל עולין שהוא לבדו יש לו כח למדע חסיד לפי שאין לו סוף משא"כ בגאליים שאין להם אלא לפממן מה ענין להם מלמעלה נמצא שאין זוג בשלם על ז"ל כלל אלא"כ יהיה חווג הכוח נמשך מלמעלה עד ח"ס. וז"ס כוונת יחוד ק"ש באמתותה שכבר טרע שהוא בנ"ג זוג אר"ל כדי לפת להם מוחין מדעים לז"ל בנייהם כדי שיוכלו להודווג גם הם להוליד בניס אחרים ולרדק לטין בק"ש ולהשלים כל חווגים עד ח"ס כי ז"ל יקבל מאר"ל ואר"ל מאר"ל וא"ל מעתיק יומין כי' עד ח"ס. (ח) ואז בשטיפטו לא נמכר לו תגלים ענין זה אל"טו, נמצא כי אש"פ שכבר לקחו ז"ל בתחלת תגילות הב' עשרין שהם תגלות ושיקרי חווג כטדע כי אין קישוי אלא לרעם בסוד ואדם ירע את חוכ אשמו ירע אלקנס, ע"כ בכל פשם שלרין להודווג כס לריכין לקח מחדש ולחדש אופן הב' עשרין משרשם העליון כמ"ס, והוא דוגמת האדם שמהם שהוא אוכל מהרבה הצוח של רטל להרעיש והשמש, ואם לא יאכל הנה נפשה או בפשמים אבד ירע יחסר משפס שחור ויטוח נמצא שבכל זוג חווג דז"ל קדם אל"ז חווג דא"ל וטמנין להם. ב' עשרין מחדש ומתם יסלין להודווג זה נטון בחסדים וזו מוספת בגבורות ובה מאלו עשרין המדעים מהם נעשה הולך עולמו. ואמנם כאשר באים אל הב' עשרין אינה יכולה הנקבה להעלות מ"ג אלו שהם בגבורות המדעים אם לא מ"ג גבורות הראשונים הנקרא נפש הטוקבא שם ב"ן כ"ל (ב) והשורש לכל כמ"ג אלו המדעים הם אותן ב' עשרין קדמאין שלקחו בעת אילנות

גבורות וביאורים (ח) מוסר"ו כוונתו זה ש"ל קבל עכ"ל כוונתו כ"ס עד ח"ס ח"ס : (ג) ח"ל ח"ס : (א) לט"ל ח"ל : (ד) ח"ל ונמנור המדעים : (ס) ח"ל ב"ן המדעים : (ו) לקח מ"ג ח"ס :

אוצר החכמה

יפה שעה

השמש

ד"ל פ"ס כתב סדר נטון וסוף שבתחילת בנאורי ד"ל מקבל הארתם ואחר כך ע"י כסירה ע"י איחא מקבלת שמתחם ואחר כך ע"י ביאה ראשונה נתון לה כ"ס דאיחא ולפי זה אפי' שרש מהם יושר ממוחיקת וקודא איהם נבדחה כי שורשם הם גבורות דלכא בנ"ג ב"ן כנודע ולכן נקרא בן ולא בת ע"פ. ועל כן נר"ך לחשוף נשפין בסריקין דבן דקדמא שספקל ע"י ז"ל סוף המדעים ד"ל שכלגמים קודא לוחה מטעם המכר : והענין

[ח] י"ג ח"ס צ"ע מסיבן נמשך חיות לנשמה עד שלא נפלה. (פ"ן חו"ר דק"ז

כאלהים הוא עלמנו בש בן אגרי הוא סוד כז"מ ויש בהם רפ"ה שם פסמ"ב לסיבה כנז' כשכ"ק נעשו י"ם גמורות דח"ט' מחלוקין מהכמה ולא מן הכתר כו' י"ם בלורך גם נודע מ"ם לעיל דאלו כ"ב הם כ"ד ובמ"ם אחי כפיר דלא נחננו כי אם בחכמה כש"י עולמות שם כ"ד שבו חלק. כ"ב' ח"ו' דז"א

ובוה אפשר לומר דמ"ם בדרוש ר"ם וז"ל וכנס גם כז"א ים ל"ב נח"י כו' יע"ם ק' דכבר כחב לעיל מהז דאלו כלי"ב הם כש"י עלמנו וכבר כחב דח"ר'ך אורות ים בכחר ונחלקים ח"יין לעלמנו וח"יין לאו"א ואם ש"י בכחר וט"י צאו"א ואם כן מסיבן בתיים חלו כש"י לז"א

וגם לכנין מה שפקיניו לעיל' בשאלה 5' דכאן כחב דש"י אורות הם לאו"א ביחד קנ"ה להכמה וקנ"ה לבינה ובש' כפסוקים כחב דח"ר'ך אורות ים בכחר ונחלקים ש"י לאבא וט"י לאימא

ונלע"ד האפשר לומר אם יראה בעיני ס' דאלו הכר"ך אורות שיש בכחר דכבז כרז ז"ל ככונה היא בכח"ר דכל אחד דכ"יין דכבר כחבנו לעיל דכחריים דז"ח דב"ן הם ב"ח דש"י ונודע דז"ח דש"י נחלבשו צא"ח נמלא דכח דז"א חלק כב"ן הם צא"ח וזכז ככחר ים חר"ך אורות ונחלקים ח"יין נשאר לעלמנו וח"יין לז"א ואלו הם כש"י אורות שיש בחכמה דז"א דח"יין נשאר כחבנו שלו וח"יין נשאר כש"י וזכז דרוש ר"ם דגם כז"א ים ל"ב נח"י שכה כש"י וסג"י שצאו"א הוא כדמיון זה נודע דג"ר דחכמה דב"ן וד' ראשונות דבינה דב"ן לקחם ע"י ומכשאר נעשו או"א כמ"ם במקומו וא"כ נמלא דים למעלה בע"י צ' כחריים דח"יין חלק כב"ן ובכל אחד ים חר"ך ונחלקים ח"יין לעלמנו וח"יין לאו"א וא"כ נמלא דים צאו"א ש"י צבא" וט"י צא"י דכח מח"י' הכחרי' שלכס וזכו מ"ם בש' כפסוקי' ומ"ם כאן דכש"י הם ב"ן או"א ביחד ככל ח' וככהה הוא דאלו כספ"י שם כש"י בכל הוא פרט' ח' ואין בו פירוד והכל נחשב לאחד וא"כ חף שיש צ' כחריים דח"יין ככל נחשב לאחד ולכן כחב דלא ים בו כי אם חר"ך ח' ומהלית' הם כש"י ונחלקים צאו"א קנ"ה וקנ"ה חבל לעולם הם ש"י וש"י וכן הוא מדוייק בלשון כרז ז"ל בש' כפסוקים דכבז חר"ך אורות ים בכח"ר ונחלקים ש"י צבא" וט"י צא"י דכבז לקח חר"ך ח' לבד יען ששם כס בחיבור אחד וככל נחשב לחר"ך ח' אך צאו"א שכבר נחלקו לב' פרט' לקח ש"י וש"י כאן בשכ"ב לקח ש"י צאו"א בערך שנקט ש"י בכחר חבל האמת הוא דהם ש"י וט"י

שאלה צ"ה כחב כרז"ל בש' כפסוקים פ' לך לך וז"ל לך לך מאר"ך שהיא ספ"י הנלח ונסיוס כקו ושם הוא קרוב אל המלכות הנק' חר"ך ע"כ מ"מ קשה דבאר"ך חינו רמוז הנלח

תשובה אפשר לומר כמ"ם כרז ז"ל בש' מאמרי רשב"י ז"ל דיי"ע"א במא' עאלת אוח ע' וז"ל דחר"ך מלשון רעוא שכוה רצון ע"ם ונודע דרצון הוא המלח ומלח ונלח כלל חד בלחון רצון וא"כ נמלא דמ"ם מאר"ך הוא נלח ח"ם דשם רמוז הנלח

שאלה צ"י כב' כרז"ל בע"ח טע"ל ש' מ"ן ומ"ד פ"ח דרוחא דשדי בנוב בעלה בביאה ח' הוא שם ב"ן וביח נפש שלה וחיות שלה ואינה מחעברת מביאה ז' דביאה זו היא לבעלימה כרי שחכה ראויה להוליד וככנים לבאים מחיוניים אחרים כ"א נועל חלק ח' מסכוא רוחא כסוד מלכות וכאשר נלח הכוא רוחא ואין כס עוד ליהן כי לא שאר בו רק חלק היות של האבה עלמה שהיא נפש חלילה לא אינה יולדת ע"כ יע"ם

וכתב כרז"ל ז"ל בנכוחתיו א"כ ל"פ מהיבן נמחך חיות לנשה עד שלא נשאה ע"כ

תשובה קו' זו כבר חק' הרב ז"ל בעלמנו בש' כפסוקים: פ' וירא פ' וחסד ותלד שרשוכו' דרוחא דריב"ב זה בעלה בביאה ח' הוא בחי' ב"ן וכוה פלומיו' וחיות של כנוק' ונק' נפש שלה וא"ח וא"ך אפשר שעה יבנס כנפש שבה בביאה ח' וכרי מעת שנאללס ים זה נפש חבל הענין דע כי כס"ג נכנסים ביסוד דז"א ונוחן לה לנוק' העומדת מלך חמוד הארת הס"ג ונגדלת פרט' ויחחר שכבנה פרט' חזרת לפנים ומזדווגים יחד ונוחן לה כס"ג עלמנו בביאה ח' ואלו נשארים זה חמ"ד וחס החיות שלה ונפש שלה וכו' יע"ם נמלא דחיות שביה לה מחח"י קודם ביאה ח' היחה מהארת כס"ג ואם נאמר דכל קו' הוא על בני אדם השוכנים בארץ כלו דמסיבן נמשך לה החיות שלה עד שלא נשאה גם זה יסורן דכיון דכחבנו דחיות' שיש לה קודם ביאה הוא מכה הארת כס"ג בעולה כזכ השפל דלא מלינו פעולה זו דאב"א ונסיבה כי אם בלחם הראשון וזה היה כג"ע וא"כ נחלא דחף דבאים דכרז וסנוק' נפרדים כע"כ ודאי שנעולם כנשמות שם היו דבוקי' יחד אב"א ונחן לה הארת כס"ג כדי לננותה ונכריים וצאים כע"כ נפרדים וזכו החיות שיש לה קודם שנשאה

שאלה צ"ז נשאלתי עמ"ם כרז מו' חבי אבא זלוק"ל בהקדמות חלות (כס"ם דע"ו ע"ג) וז"ל בקיטור ויזר נאד שלא יעבור חלות וכוא ימן כי אם יעבור חלות וכוא ימן אז הוא עשים טעמא דמוחא ומחדבק ומחקש ברזא דמוחא וכליט עליה רוחא דסערא משאבא וכוא כי כשם שעות הראשונות נק' שהין נשמין כמבואר בדברי הרב ז"ל וסיבן בלחון כשם שעות הראשונות הן מעט הן כרז נק' שהין נשמין חסר חד ולא עשים טעמא דמוחא וכוא ח' כנז' בוכר ויגש ואפילו ימן אחר חלות אחר שיאמר בכרכות ותקין חלות אין כבך כלום ולה שליט עליה עוד רוח משאבא ולא עשים עוד טעמא דמוחא כי סכנת החתמה והשליטה של הקל"י הוא על מי שביה ימן מקודם חלות ועבר עליו חלות ולא נחעורר אז שולטים עליו הקל"י וכו' יע"ם

ד"ה מדבריו אלו משמע דב"ן ב"שן קודם חלות ולא עבר עליו חלות וב"ן ב"שן אחר חלות חד דינא כוי דחי חק"י ולא שליט עליה רוחא משאבא וא"כ יולא לנו דלא בעי נעילה אלא למי שיהן קודם חלות ועבר עליו חלות דאז שליט עליה רוחא משאבא ומזה נחפשט המכנג למי שהוא נעור עתח"י הלילה ויבן אחר חלות דאין מקפידין לא על נע"י ואפי' אם נועלס אין מזרכין ואין מקפידין על הליכה ד' חמות בלא נעילה ידים

וקשה דח"כ צואו ונחמר למי שישן מחח"י ולא עבר עליו חלות דלא לבני לא נע"י ולא ברזס ימן דחי חק"י וא"כ למס כחב כרז ז"ל בשכ"ב פ"ח מדרו' חיות דכקס מן המטה בהלח לילה ירחן פי"ו ויסוד כרכותיו על סדר כס"ב יע"ם וכנא לא שריח עליה רוח משאבא ומכז זה ל"ל דבת ב"שן קודם חלות ולא עבר עליו חלות וב"ן ב"שן אחר חלות לר"ך נע"י וברכס ושריח רוח משאבא על ידיו ומ"ם דלא שריח רוח משאבא ר"ל על גופו כמי שישן מחח"י הלילה ועבר עליו חלות וכן משמע מדיוקא דכבז כרז ז"ל בחח"י כרכות כשחר דחייב חדס לומר כל כרכות כשחר ואפי' שכל נחחייב כהס ואפי' אם חדס לא ימן כלל בליה לר"ך לברכן דכל מוכגו של עולם נחקנו יע"ב ומדכ"ת אפי' לא ימן לאו בליה משמע הוא אם ימן אפילו אחר חלות כע"י נע"י כרכס וכמו כן כבי' כרז מוכר"ח ז"ל בש' כרכ"י ח"ח ס"ד דס"ב דכביא משם מוכר"ח ככסן חלמיד כרז"ל ז"ל ומשם כרז מוכר"ח מאוסערה משם כרז"ל ז"ל דאם היה נעו כל הלילה אין רז"ר שורה על ידיו וכן אם כשכ"ס קודם ע"ה ונעל ידיו ויהיה עד עד כבוקר אין רוח רעש שורה על ידיו הרי מכוואר דאם ימן ב"ן קודם חלות ב"ן אחר

שפת אמת

שהוא יותר גדול יהיה מהבעל הא' והיה לך שיהיה
 חייב הולך זה בכבוד הבעל הא' כמו שהוא חייב
 בכבוד אחיו הגדול מהסוג הזה כבודו והדבר ל"ע.
(א"ה) ובר זה תמוה לי בצינו מאד דכפי' מנינו
 בעולם שיסיה ולר' א' עשו מניי אנשים וסא
 זדאיו כמו זר נחשכ וברו כיוון לולד הנולד דחוששי
 שיסיה בדבר שמן פיסול ותנס להולד סה והרי זה
 דומה לכן ט' לא' וכן' לאתרון וכו' ע"כ נלע' דהסא
 ודאי ליתא דב"ו שנעשה מהדוחא קר' כיסוי ולבוש
 לנשמה לולד היינו לבנים הנולדים ממנו דוקא ואין
 לזרים אהו זכשואת האסא עמדיה ונשאח לאחר אהא
 אה ופסיק ופניס חדשות באו לכאן וכל תיקון הולד
 הנולד נעשה מאכזו ואין לו שום חלק מהבעל הא'
 הרוק. האמנם לזכר אמו להכין דלפי' הויחך חייב
 ארס בכבוד אחיו הגדול מאמו כמו ב' אחיו מאכזו
 כמו שפסק סה"ט כסא' בכלל ט' וזלפי מ"ט ד"ל
 כשעה מ' פ' יתרו נר' כהרי"ה דאין חיוב אף כפי מ"ט
 הרב הנו' דעריין זש חלק מהבעל הא' יש חיוב והדבר
 ז"ו :

ל"ח שאלה כתב ה"ל כשעה"כ בדרוש ה' של
 ויעבור ח"ל דרע בי הפאה הזאת
 אשר בראש א"א היא בכחי' שם מלפ"ן אבל הפאס
 וכו' ולפי סג' בא"א ואין אלקים עמדי אין בו שם
 אלהי' וכו' וכן כתב בשעה"מ בפ' קדושים במטת
 הפאס ויתר באורך וכן כ' בע"פ :

וק"ט ממ"ט סמך ודר' בדרוש ו' של ויעבור ח"ל
 דרע בי מב' שמות אלקי' ש' אשר בב' פאות
 הראש נמשכו ב' שמות א"ל לתי' א' שבריקא הנק' אל
 ועוד יש ב' שמות ו"ה י"ה בב' שמות אלהים אלו וכו'
 וכן כתב בדרוש ו' של ר"ה בענין התקיעות וע"ש
 והדבר ל"ע. **(א"ה)** הא לך דמ"מ מב' שמות
 אלקי' ש' שכ' פאות וכו' אין הכונה דש'
 שמות אלהי' ש' ממש אלא הכונה היא על שמות מלפ"ן
 ויען דשם אלהי' ש' כמי' וירי' גי' שם מלפ"ן א"כ הוי
 כאלו הוי שם שמות אלהי' ש' זה נלע"ד פשוט. וסו"ד
 דכמעט מפורש זה שם כררו' ו' שב' ח"ל והנה מב'
 שמות אלו מלפ"ן משתלשלים ב' פאחי הראש ושם הם
 כ"ש אלקי' ש' כמי' וירי' שכל א' מהם גי' מלפ"ן וכו'
 יע"ש והרי קוה במבואר הרוק) :

(מכאן ואילך הם קלת שו"ת ועניינים כגונים מתכתי
 הק"ש של הרב הקסיד הוא הרש"ש שרעבי' זל"ס :

ט"ל שארה לך להכין במה דרושד' דסותרין
 זא"ו והוא דשעה"כ בדרוש כרך
 אלהינו כ' דהקודה היא בכריאה וב"ב בליקו' תנ"ך
 אף בדרוש ס"ת כתב שהיא ב' דורה וכן במ"ש ש"ב
 ח"ג פ"ו ב' כי החורה היא בו"א. ובן בסה"כ כררו'
 ה"ר ב' ז"א עלמו נק' חורה. ובש' הנלנו' כסא' ו"ד
 כ' כי תרי"ג מלות הם כעשיה ועסק החורה כפרד"ס
 בחורה כשע"פ הוא כילי' ויריעה סודות החורה הוא
 בכריאה וכו' עוד שם כי העושם רמ"מ מ"ע בלאכונה
 הוא מתקן עשירי והעוסק כהו' בלאכונה מתקן
 היתרה והעושם מלות עוסק כהו' בכונה סוף מתקן
 כריה' ובסא' ו"ח כ' כעשיית מלה זוכה לנפש דעשירי
 וכעסק כשע"פ לשמה זוכה לרוח דיתרה וכעוסקין
 כריז' חור' זוכה לנשמה דברי' יע"ש. ובהק' י"ז כ'
 דפרד"ס קוה כת"ת דכל עולם דקייט פשט ומקרא
 קוה

כאופן דכל מ"ט בדרוש הלילה ודפרט כררו' א' בענין
 כרכת המפול רכש"ס נעשה וזו' ו' וכלילה נק' אישון
 כת עין ונק' ללע וחורת לנקי' הכל הוא כיסוד דלחה
 הפדתי' וכל סוד כרכת המפול שיק' דוקא לפרטות
 ולא כו"ן הכולל זולת סוד הכלי הנסי' הוי כסוד
 הכולל רכ"ר שעות דוונייסו להולדה הוא בנפ"א
 וגם לך לעשות הכלי כו"ן דפרטו' דוונייסו הוי
 כש"ס ובמחזכר כאופן דעיקר עשיית הכלי כלילה
 הוי ללחה דפרטות אלא דמועיל כמו לרקל לזוט
 דש"ס :

לה חילוק הנסירות. הנה הנסי' הנעשה בכל
 יום בעמידה שהם יעקב ורחל
 סקטמים לך מסירת נפשינו כתי' באהבה. וכלילה
 שהם זו"ן רכ"ר שעות סנקדים הוא עת דינו ויתר
 כי הוא כתי' היללה שהיונין סולטין בעולם. ובר"ס
 היא הנסי' הכוללת של כל השנה והוא יותר קשה חמן
 הדין שבו כדונים המחוס והחיים ולריך תקיעת שופר
 והתעוררות גדול ונסירה שהיחה כפורים בזמן מרדכי
 ואסתר הוי לרה גדולה שהחשכו עיניהם של ישראל
 כנודע וען היתה נסירה של שבעים שנה של גלות
 ככל. ובעה"ו הנסי' העתידה להיות כומן שיבא משיח
 דריקונו הוא כתי' כוללת כל שיתא אלפי' עלמה זו"ן
 הכולל של שיתא אלפי' שנה לפיכך הם כל אותם חבלי
 משיח שוכרו כש"ס וכוונת ה' יזכנו יתי ונחשמינו
 ותלחה החר' דעה. **(א"ה)** ענין זה מבהיל הרעיון
 דלפי זה מוכרח להיות לרות גדולות וחבלי
 יולדה קודם כיהת משיחינווא"א לימיר ונקא ועין דריך
 לעשות מלאכת הנסירה וא"כ אותה הקבלה שיש לנו
 מחורה שכע"פ משם רבי' האר"י ז"ל דע"י אורך
 הגלות לאהיו עוד חבלי משיח נר' דלא מר רבינו הגדול
 מחיס עליה אלה וכו' ורוק) :

ל"ו הקדמה בענין סוונ כתב מוריני הרב
 החסיד ז"ל בהקדמת המעביר
 שינה ח"ל דרע כי אין ככל סכ"ד שעות דק זזוב א'
 והוא זזוב רכ"ר דשתחת שהוא זזוב דו"ן הכוללים
 רכל סכ"ד שעות והוא זזוב לסוליד ואינו זזוב דו"ן
 הפיעים שזזובם כלתש וקור' ככרכת שיש שלום ואותו
 זזוב דמלית הלילה אף על פי שהוא דו"ן הכוללים
 הנה אינו רק כרו לעשות כלי לוסוד דנוק' ולתת לת
 דוחא ואינו אלא הכנה לזזוב דנפ"א שהוא להוליד
 ואניהם נק' זזוב א' והעפ"ו שיש כמה מיני זזובים
 כהמשך כל סכ"ר שעות הנה הם דפרטות ולא
 דכללות :

ל"ז שאלה בענין סה"ה רוחא דשדי בה בעלה
 ככיהא א' עיין כע"ס ש' או"א פ"ו
 ובס' המו' פ"ט ובסעג' הנסירה פ"ו ובס' מארשב"י
 כפ' חלק ובס' מאח"ל כסו' שמכיה מ"א הוה"ק וז"ל
 ת"ס כשמתה דאלין וכו' ות' דאנו כולו ומשם תראה
 ותכין כתיבת המ"ן והכלי והרוחא דשדי בה בעלם
 יעש"כ ועיין כמ"ש ש"כ ח"ג פ"ט ובס"ה ח"א פ"ח.
 ועיין כלי"ת כפ' באר חפירה שריס ועיין כע"ס כס'
 מ"ד ומ"ן פ"ח שב' לרכוש הנשמה קוה מזה הרוחא
 דשדי כנויה :

וק"ל ע"ז ומאחר דהכלי והרוחא הוא כיסוי
 לנשמה של ולד הנולד א"כ לאמנה גרושה
 שמתעכרות לפעמים מכיאה א' והם מהנכרות
 חדשות שנעשה הולד ולא ניתן בה כלי ורוחא מזה
 פנעל א' כגוף קולר הוא מהבעל הב' וסביקווי לנשמה

תורת חכם

קכו

י"ב פרצופי אימא:

כתב בספר הכונות בתיבת מלכותו של ברוך שם דקריאת שמע [שעל המטה] יכוין עתה לעורר את הרי"ו התחתון ולא להורידו אל הנוק' רק להכינו ובשער מ"ל שער מ"ד ומ"ן פ"י להאיר מג' מוחין חב"ד דז"א לגולגלתא דנוק', עוד כתב שם באותו דרוש וז"ל כי זה הרי"ו של הכלי הם מוחין ממש בכל י"ם דיו"ן, ומן כללות ה"ח שבהם יורד ביסוד של זו"ן ואז הנקבות אימא ומלכות מקבלים מוחין אלו דרך בעליהם ונבנית גופא דילהון, ואח"כ נותנים אבא וז"א כללות הה"ח של הרי"ו לאימא ומלכות ואח"כ כתב שהמוחין נמשכים לזו"ן בסוד פרצוף תחילה ואח"כ בסוד זווג והבן זה עכ"ל, ונראה שהם ד' בחינות שמתחילה לקחה הארת הרי"ו ע"י ז"א והוא בחינת ב"ן דב"ן, ומ"ש ואח"כ ירדו הה"ח ביסודות שלהם הוא בנסירה והוא בחינת ב"ן דמ"ה, והוא כמ"ש בשער כ"ה שער דרושי הצלם בתוך כללי החו"ג וז"ל ואח"כ בנסירה לקחה הגבורות עצמם ונתפשטו בגופא דנוק' ואז ירדו כללותם של היסוד עד היסוד דנוק', וכללותם של המלכות ירדו עד המלכות שלה עכ"ל, הכונה שמלבד שקיבלו זו"ן המוחין דרי"ו ע"י או"א אח"כ חנוק' מקבלת ד' בחינות ב"ן דב"ן של הרי"ו ע"י הו"א, והב"ן דמ"ה של הרי"ו ע"י אימא בנסירה, ואח"כ המ"ה דב"ן של הרי"ו בביאה ראשונה, ואח"כ המ"ה דמ"ה של הרי"ו בביאה שניה, כל זה בקריאת שמע שעל המיטה, א"כ מ"ש בתיבת מלכותו להמשיך הארת חב"ד דז"א בגולגלתא דנוק', הוא בחי' ב"ן דב"ן של הרי"ו הנמשך לה ע"י הו"א, ואח"כ אחר כבוד מלכותו שאנו מכוונים סוד הנסירה הוא המשכת ב"ן דמ"ה לנוק' ע"י אימא, ואח"כ יכוין להחזיר זו"ן פכ"פ ולהמשיך לה המ"ה דב"ן בביאה ראשונה והמ"ה

ומלבישים לעצמות המלכות שלה כמ"ש בשער מ' שער חיצו' ופנימיות פ"ה ומבחי' אבא של כל אחד ואחד מהי"ב פרצופים שלו ולמטה, יורדים ומתלבשים בפרצוף שכנגדם דאבא וכשבא ליל שבת יוצאים פרצופים דאצילות מתוך בי"ע שהוא אבא דאצילות, ובי"ע יוצא מתוך בי"ע דחול שהיה ועולים לשרשם העליון שעולה א"א של כל אחד ואחד מהי"ב ומלבישים לעצמות שלו, וכן כל אחד מהי"ב פרצופים, אבא הא"א של כל אחד מי"ב פרצופים שירד בחול והלביש לעצמות המלכות דאצילות שלו עולה ומלביש לעצמות דא"א, ובערך הקדושה דא"א שנקרא אימא ימי החול בערכו נקרא שיש י"ד מדריגות חלל ופנוי בין אבא הנקרא בי"ע בערכו לאימא הנקראת ימי החול בערכו, אבל בערך אבא לא נקרא שיש שום חלל ופנוי בין בינה לאימא הנקראת בי"ע בערכו, מפני שהכלים דאימא עולים ומלבישים בשבת עצמות אבא, מ"מ בין אבא לעצמות אימא שבחול שהעצמות אינו זו ממקומו יש י"ד מדריגות שהכלים העולים באבא חוזרים להיות בחי' אבא כיון שמלבישים לעצמות אבא, וכן אבא נקרא אצילות בערך אימא שהם ישסו"ת שנקראים בי"ע בערכו, וז"א נקרא בי"ע דחול בערך או"א עילאין, וזהו שכתב מורי הרב ז"ל כי בששת ימי המעשה שולטים ו"ק חג"ת נה"י דאבי"ע כל אחד ביומו ושליטתם הוא כדי להשפיע בעולמות התחתונים דקדושה מהשפע שקבלו מהאצילות מזווג דשבת שעברה, וכן חוזרים בכל שבת ושבת לעלות לאצילות ולקבל שפע מזווג דשבת הבאה כדי להשפיע בששת ימי החול בעולמות התחתונים דקדושה עכ"ל. והנה הו"ק חג"ת נה"י שכתב הוא פרצו' אבא בערך א"א שנקרא ו"ק חג"ת נה"י בערכו ומקבל מזווג דשבת דאצילות שהוא א"א להשפיע בעולמות התחתונים בימי החול שהם

אה"נ שכך הוא הדרך אבל בכאן בכח סגולת מצות המילה יורדים ומתפשטים בשני שלישי התפארת התחתונים דו"א ובנו"ה, וע"י התפשטות הוזה מתגלה אורם ביותר, ואח"כ כשיוורדים ליסוד ממתקים לגבורות מיתוק גדול ביותר שאת שמתגלה אורם של החסדים הרבה על ידי ההתפשטות במקום רחב:

כתב עוד מורי הרב ז"ל וז"ל על מ"ש בפ"א דשער האונאה כי הה"ג יורדות ביסוד דו"א כדי ליתנם בדעת רחל המכוון ממש כנגד היסוד דו"א מאחוריו, וצ"ע כי הרי היסוד דו"א מסתיים בסיום התפארת דנוק' כנו' בכללי החו"ג כלל י"א עכ"ל, וי"ל שהוא על דרך שכתב הרב ביסוד דעת"י שצד הב"ן שלו מסתיים בחוזה דא"א וצד המ"ה שבו מסתיים ביסוד דא"א ע"ש, וכן הוא בז"א כי צד הב"ן דיסוד דו"א מסתיים בחוזה דו"א ובוקעות הגבורות העטרה של היסוד דו"א שאין לה אלא ב' עורות כמ"ש הרב ז"ל שם וניתנים בדעת דנוק' כי המ"ה וב"ן דו"א דכל פרצו' הם דוגמת עתיק ונוק' וא"א ונוק', כמ"ש הרב ז"ל בפ"ד דשער י"ד שער או"א וז"ל לכך הזכר והנוק' דעתיק וא"א הם מחוברים בפרצו' מפני שלא יש לכל אחד מ"ה וב"ן משא"כ באימא ונוק' שנפרדו מאבא וז"א מפני שיש לכל אחד מ"ה וב"ן וכו' ע"ש. אי נמי כמ"ש בפ"ג דש"ט שער השבירה וז"ל כי משליש העליון של היסוד נעשה תפארת דו"א בעת ההגדלה, ועם בחינה זו היסוד הוא מזדווג עם לאה עכ"ל, ואפשר שעל בחי' זה היסוד הוא שכתב שהוא מכוון כנגד הדעת של רחל, ועם זה מתיישב מ"ש בשער ל"ב שער הארות זו"ן פ"ז וז"ל ונמצא שסיום התפארת דו"א שהוא פי האמה שלו ממנו נעשה פה הנוק' אשר הוא בסיום הראש שלה עכ"ל, מדבר על בחינת היסוד שכתפארת דו"א המזדווג עם לאה, ומורי הרב ז"ל פירש פירוש אחר ובלי

דמ"ה בביאה שניה כמ"ש שם בדרוש הנו' שתמיד יש שני ביאות יע"ש, שיש ב' ביאות יחד בזווג אחד לכלי ואחד לפיפת הזרע, ונראה מתוך דבריו שם כי כל זה במוחין דאחור יש ד' בחינות הנו' דהיינו שלוקחת הנוק' ב"ן דב"ן ע"י הו"א וב"ן דמ"ה ע"י אימא ומ"ה דב"ן ומ"ה דמ"ה ע"י ב' ביאות דו"א וכן יש ד' בחינות הנו' במוחין דפב"פ בין בק"ש שע"ה בין באבות, כי גם במוחין יש עיבור יניקה ומוחין, א"כ הם שוים כמו המוחין דאחור, א"כ מ"ש שם בפרק הנו' ואח"כ חוזר אבא להמשיך מוחין פנימיים של זווג ונותנם באימא בסוד מוחין ובסוד זווג ומשם נמשכים לזו"ן בסוד מוחין, ואח"כ בסוד זווג עכ"ל, צריך לפרש שבתחילה מקבלים המוחין דפנים או"א, ואח"כ נותן אבא לאימא הב"ן דב"ן דפנים ואח"כ הב"ן דמ"ה ונגדלת כמוהו, אח"כ המוחין דמ"ה דב"ן ומ"ה דמ"ה ע"י ב' הביאות דפב"פ, וכן הוא הענין ממש בזו"ן, נמצא שמהב"ן דב"ן ומהב"ן דמ"ה נעשה כלי לאימא ומלכות שלא ע"י בעליהן. וכוזה מתיישב מ"ש מורי הרב ז"ל בשל"ט שער מ"ד ומ"ן פ"ה וז"ל צ"ע מהיכן נמשך חיות לאשה עד שלא נשאת ומהיכן נמשך אורח לכתולה עכ"ל, ועם זה מתיישב שמקבלים הנוקבין ב"פ הרי"ו אחד שלא ע"י בעליהן ואחד ע"י בעליהן כמ"ש שם הרב בפירושו וכתבנו שהם הב"ן דב"ן והב"ן דמ"ה של הרי"ו*:

כתב עוד מורי הרב ז"ל וז"ל על מ"ש בשער ל"ג שער האונאה פ"ג שע"י המילה יורדים החסדים בב' שלישי התפארת התחתון ובנו"ה דו"א, וע"י ברכת היין יורדים ביסוד דו"א, וצ"ע כי הרי כתב בשער כ"ה שער דרושי הצלם פ"ב כי בתחילה יורדים החסדים בקו ישר ליסוד דו"א וממתקים הגבורות, ואח"כ עולים ומתפשטים כל אחד במקומו בנו"ה וכו' עכ"ל,

* עיין דברי שלום שאלה 51 ששם הרמ"ז ציטור מירון זה של הסו"ת.

תיקוני הנפש

חה הה יוד וו דלת הה הה

אוצר החכמה

א ה ה ע

יוד ויו דלת הי יוד ויו יוד ויו הי יוד
יוד ויו דלת הי יוד ואו אלף ואו הי יוד
יוד ואו דלת הא אלף ואו אלף ואו הא אלף
פ"ד איתיות אהי"ה כ"א פעמים אהי"ה

אחי"ת 6025

אהיה אהיה אהיה אהיה אהיה אהיה
אהיה אהיה אהיה אהיה אהיה אהיה
אהיה אהיה אהיה אהיה אהיה אהיה

מספר איתיות אהי"ה כ"א פעמים הנו'

אל מקומם ושורשם העליון, ויעלו כל הלקי הנפשות והרוחות והנשמות שהיו בדצ"ח באוכלי אותם ויחזרו אל הקדושה מנקות סכל יע ואת נפשותי' הטהר והיה נא קרוב לשועתינו טרם נקרא אליך ואתה תענה נרבר ואתה תשמע כמו שנאמר והיה טרם יקראו ואני אענה עוד הם מדברים ואני אשמע כי אתה ה' פודה ומציל ועונה ומרהם בכל עת צרה וצוקה ושומע תפלת כל פה

ברוך אתה יהוה אלהינו יאהרונגהי שומע תפלה :

וביום הששי יוסף זה, וכמי שהגין קדושת שבת על אדה"ר ויצא בדימוס בן יגן עלינו ותוציא לאור משפטינו להאיר נרין בהיספת מדונה לעוכרך באמת תמיד כל ימי חיינו והיה נא וכו' :

אח"ך

יכוין ביחידים אלו שהם מועידיים לתיקון עין שול ר"ל ה' יזכנו לתקן נרנח"י שלנו ולבושיהם כיר"א ועיקר יחודים אלו שייכים קודם ק"ש שעל המטה כמ"ש הרב בש' רזה"ק דף כ' ע"ד תיקון כ"ז ע"ש ומי שיכול ליחד אחד או שנים ביכול הכתוב מדבר

אבל

אה"ח 6025

אבל מי שאינו יכול כי נזכר עליו השינה יקרא ק"ש שהיא העיקר ודב
שער רוח"ק דף כ' ע"ד תהלה יכוין בשם זה

תְּעַנֶּנְךָ (ניקוד אָנְכִי מִגֵּן לֶךָ חוּץ מִכ' שֶׁל אֲנֹכִי)

ת'ע נ'י ע"ב ק"ל ע"ב ק"ר"ס ב"ן במס' עשר הוויות ועשר אהי"ה כזה

תְּעַנֶּנְךָ נִי יְהוָה יְהוָה יְהוָה יְהוָה

יהוה יהוה יהוה יהוה אוצר החכמה

יהוה יהוה יהוה יהוה

אהיה אהיה אהיה אהיה

אהיה אהיה

אהיה אהיה אהיה אהיה

במספר יהוה י"ד הא ואו הא ע"ב

יוד יוד הא יוד הא ואו יוד הא ואו הא ק"ל

י יה יהו יהוה ע"ב יוד יוד הה יוד הה וו

יוד הה וו הה ק"ס יוד הה וו הה ב"ן

ג'ן נ"י אל אל אל נ"י סג"ן

אח"כ יכוין אורו בסדר

תְּגַעֲנֶנְךָ ויכוין תִּגְדָּל כתר דא"י עֵץ ע"ה נ"י אֵלֶּף הִי יוֹד הִי

ח"כ דאימא,

אח"כ יכוין אותו

בא"ת כ"ש אַרְזָה כנ"י ריבוע דמ"ה וריבוע פשוט יעשר אותיות

דמ"ה והכולל

י יה יהו יהוה ע"ב יוד יוד הא יוד הא ואו

יוד הא ואו הא ק"ל נ"י רב ועשר איתיות יוד הא ואו הא דמ"ה

נ"י רי"ב וע"ה נ"י ארזיה

אח"כ

להמשיך ולהוליא ממל' דוונג הסנימי דחכ"ד דחנ"ת הגו' דאי' ותכונה גלס
דמוחין דעסמ"כ וללס דמוחין דקס"א קמ"ג קנ"א עס חו"ג נרנח"י דנח"י
דנרנח"י דרוח דמ"ה וכ"ן דמ"ה ומ"ה וכ"ן דכ"ן.
ולמהשיכס ע"ג חכ"ד דחנ"ת דז"א ואח"כ יכוין להמשיכס לחח"ן בנ"ה דת"י
דז"ק דחכ"ד דחנ"ת דמ"ה וכ"ן דמ"ה ומ"ה וכ"ן דכ"ן דז"א.

אֱהִיָּהּ	אֱהִיָּהּ	אֱהִיָּהּ
יְהוָה	יְהוָה	יְהוָה
אֱהִיָּהּ	אֱהִיָּהּ אֱהִיָּהּ	אֱהִיָּהּ
יְהוָה	יְהוָה יְהוָה	יְהוָה
אֱהִיָּהּ	אֱהִיָּהּ אֱהִיָּהּ	אֱהִיָּהּ
יְהוָה	יְהוָה יְהוָה	יְהוָה

אורז יורז אורז יורז

אוצר החכמה

יורז ויהו יורז ויהו

יוד הי ויו הי יוד הי ויו הי

אלף הי יוד הי אלף הי יוד הי

יהוה יהוה יהוה יהוה
יהוה יהוה
יהוה יהוה יהוה יהוה

יוד הא ואו הא יוד הא וו הא

אלף הא יוד הא

יוד יהה, יהה, וו והה, והה,

יהוה, יהוה, יאהדונהי

יכוין זה בכל לילה יוד הא ואו הא ליל ראשון יוד הא ואו הא

ליל ב' יוד הא ואו הא ליל ג' יוד הא ואו הא

ליל

דחבלי וג' דלתי"ן גי' י"ב דחבלי.

שינה הי הי הא ג' הכין פשוטים גי' יה דשינה וג' איתיות
י"א מילוי דג' הכין גי' כ"א כמספר ש"ן באתצ"ס שהס
ב אוחיות צ"ט עס י דשינה.

על ויו ואו ואו יכין כי גי' ווי"ן מלאים גי' מ"ח כמספר
יאההויהה כמספר ע' באתצ"ס שהוא ז' ול' עס מ'ק דתיבת
ע"ל וע"ה גי' מ"ח.

עיני הי הי הא ג' הכין דג' הוי"ת תל"ל גי' לו כמספר
אוצר החכמה עיני בהחלק ב' איתיות ע"ג באתצ"ס שהס ז"ט ועס ב'
יודי"ן דעיני גי' לו גם יכין כי עיני גי' ק"ס מספר מילוי דקס"א
אלף הי יוד הי

גם יכין להוי"ה בליוז עיינין
גם יכין כי א"א סילק הארתו מס"ג

יוד הי ואו הי שהס או"א ויטכ"ה דיוס שעבה.

ותנימה אלף הי יוד הי. אלף הא יוד הא. אלף הה
יוד הה. יוד הה וו הה ג' שמות קס"א קמ"ג
קנ"א הס גי' חות"ס ע"ה דיסוד דנוק' ושס צ"ן הוא המ"ן שביסוד
דנוק' שבו יש ג' שמות

אֲדָנִי אֲדָנִי אֲדָנִי (נקידי גזק גזק תרדוף למען תהיה)
גי' גזק ובלדק זה יכין להסתתר מחדון חף הי. ויכין להוריד ג'
ההויות הנ"ל בהמפיל העולים לחס לשערים שהס ג' שמות אדנ"י
הנ"ל שביסוד דנוק' וכל אחד במילואו עולה תדע"א תרנוס שער
ויכין לחצר ג' הוי"ת הנ"ל עס ג' אדנ"י שביסוד דנוק'.
יאהדונהי יאהדונהי יאהדונהי

על עפעפי גי' ת"י ועס מספר תלושס שהוא **קד** (גי'זית)
זוזום (גי'לרתי) ומס'ותנמה וכללות ג'
תיבות של ותנמה על"י עפעפי גי' אל"ף וי"ג כמספר ב' שמות
אבגיתין אבגיתין ע"ה שצנה"י דז"א ויכין להורידס ולחברס עס
ב'

ב' שמוה אבניתין אבניתין ע"ה שנה"י דנוק' והיו לארבעה
 שמות דאבניתין העולים במס' ב' אלפי"ן וי"ג יארין שהס'ג' פעמים
 תרע"א שניסוד דנוק' דז"א.

אַרְפֶּה דָּלַת גּוֹן יוֹד אַרְפֶּה דָּלַת גּוֹן יוֹד

(נקוד או ירדו לשערים עם יהוה) אַרְפֶּה דָּלַת גּוֹן יוֹד

גם יכוין כי א"א ואו"א וי"סו"ת כלקו הארתם מסמ"ה יוד הא
 ואו הא שהא ז"א דיוס שעבר ומסתלקן המוחי' ממנו וגם ז"א
 שהא מ"ה הנ"ל סילק השגחתו מנוקביה ונחמטפה וחזרה לנקודה
 ב"זיריו וחוזר ומסתלק הכלי דמ"ן דילה שהא הוא רוחא דשדי צנוה
 ז"א צביאה ראשונה ואז חוזר א"א ומאיר לאישון
 בת עין שהיא נקודת הנוק' וצנוה
 ומגדיל פרלופה באחוריו ונוכרה ומביאה לפניו וחוזר
 ומגדיל פרלופה לפני ז"א ומחזיר שם ב"ן יוד הוה הוה שנה
 אה"ח 6025 לע"ב יוד הי ויו הי.

ירמ"י או"א שתשכיבני לשלום ותעמידני

לחיים טובים ולשלום ותן חלקי

בתורתך ותרגילני לדבר מצוה ואל

תרגילני לדבר עבירה ועון ופשע ואל

תביאני לא ידי חטא ולא לידי עון ולא

לידי נסיון ולא לידי בזיון וישלוט בי יצר

הטוב ואל ישלוט בי יצה"ר ותצילני

מיצה"ר ומחולאים רעים ומחלומות רעים

ואל יבהילוני חלומות רעים והרהורים

רעים ותהא מטתי שלימה לפניך והאר

עיני

עיני פן אישן המת ברוך אתה יהוה המאיר לעולם כלו בכבודו :

ירמ"י או"א שזכה סגולת קריאת פסוק ראשון דשמע שאקרא
לפניך עם פרטי כוונות שאכזין סירד שפע גדול
עם ג' היות דמילוי יודי"ן העולים רי"ו עם ה' גבורות מנצורה דדעת
דעתי' הגנוז באורח דא"ח לגבורה דעתי' המלוכסת בחגמה דא"ח
ינוס לב' מזלין ומשס אל דעת דאבא ומשס ליסרו ומשס ליסוד
אח"ח 6025 דא"י לכונן ולתקן את הכלי דמ"ן.

ובסגולה פסוק בשבמל"ו שאקרא עם כל פרטי כוונותיו שאכזין
ינסרו זו"ן ויעלו לחיק או"א ושס יחזרו פנ"פ ויזדווגו וימשך מיסוד דז"א
ליסוד דנוק' ריבוע הוי"ה פשוטה וריבוע ב"ן לכונן ולתקן את הכלי
אוצר החכמה דמ"ן דילה.

וימשך שפע והארה גדולה מהרי"ו העליון שהוא השלש היות דיודי"ן שהם
בגי' וחר"ב שביסוד דא"י אל תלת מוחין דנוקבא ואל יטוד שבה לעקור
ולשבר ולהשמיד את החרב העליון דקל' החוקך וקולץ את הנשמות
הקדושות ולהיריד הארה מהרי"ו התחתון שהוא ריבוע הוי"ה פשוט
וריבוע ב"ן להרוג את הכלב שגי' ב"ן שכנגד יסוד דנוק' קרי' דז"א
ולהוריד הארה גדולה מהרי"ו העליון והתחתון להשמיד להרוג ולאבד
את כל הגופים הטמאים של הקליפות והמשחיתים ילרי שפע זרע
שקר אשר בחטאינו בניס גדלנו ורוממנו גבול
הרשעה שנעשו גופים לגילוי הק' הן בהשחיה זרעינו
אדלה הן בשהייתנו אשר לא שהינו על הבטן אנא ה' חגור חרבך
ובאריה תשאג לעומתם ותיליא בלעם מפיהם והשג תשיג והלל הליל
ואל ידח ממנו נדח והגופות ההם תזרם ורוח תשאס והיו. כלא היו
יהיו כמזן לפני רוח ומלאך ה' דוחה וכל הטיפות והנשמות ונלילי
הקדושה שבהם יעלו עם נפשי רוחי וגשמהי בתוך יסוד דנוק' קרי'
דז"א להעלות שס מ"ן ולהתעבר מיהם ולהביאם אל העיה"ז.

ובסגולה רמ"ח תיבות שבק"ש שאקרא יתוקנו רמ"ח איברי זו"ן ויתוקנו
ויעשו רמ"ח איברים לכל הנשמות דכל נשמה וגשמה מהנשמות הקרי
והשו"ל שילאו ממני ומכל עמך בית ישראל שיעלו לתוך אותם
דלעולם שבתוך יסוד דנוק' קדישא דז"א ויהי נועם ה' אלינו עלינו וכו'.

שמע